

Zijn Orakel

Deel 1 in de Licht-serie

Zijn Orakel

Deel 1 in de Licht-serie

Francisca Oosterhuis

Schrijver: Francisca Oosterhuis
Uitgeverij Brave New Books
Eerste editie
Omslag boek: Gemaakt door Francisca Oosterhuis
ISBN: 9789465380957
© 2025 Francisca Oosterhuis

Dit boek is een fictiewerk. Alle verwijzingen naar historische gebeurtenissen, echte mensen of echte plaatsen worden fictief gebruikt. Andere namen, karakters, plaatsen en gebeurtenissen zijn producten van de verbeelding van de auteur en elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, berust geheel op toeval.

Proloog – New Orleans, 10 jaar geleden

De hitte van juni hing zwaar over het gerechtsgebouw van New Orleans, maar in de raadzaal leek de lucht nog dikker, trager, als een gloeiend deken die tegen huid en longen kleefde. Elaine Thomas zat gespannen op de harde houten bank aan de kant van de aanklagers, haar handen krampachtig gevouwen in haar schoot, terwijl haar ogen steeds naar de deur van de jury schoten. Haar hart bonkte, een onregelmatig ritme dat haar bijna duizelig maakte. Elke ademhaling voelde geladen, elk geritsel in de zaal leek een echo van haar eigen angst.

Drie maanden geleden had ze bijna haar leven verloren aan de man die nu, zo dicht bij de uitspraak, haar hart opnieuw deed bonzen. Mason Miller. Zijn naam alleen al deed iets in haar lichaam schrikken, alsof een koude hand langs haar ruggengraat gleed. Elaine herinnerde zich de messteken, de pijn die in haar spieren had gebrand, de doodsangst toen ze weigerde haar gave bewust te gebruiken voor zijn obsessie.

Haar gave, die anders een geschenk leek, had haar nu bijna haar dood veroorzaakt. Ze zag het geweld, voelde het — niet alleen door herinnering, maar alsof ze de details opnieuw beleefde: elke schok van paniek, elke gruwelijke aanraking. Ze had geschreeuwd, gekreund, bijna gegeven aan de duisternis die hij over haar heen had gebracht... En toch had ze het overleefd. Haar gave werkte zo: ze kon misdaden en criminele activiteit zien, soms voelen, in verleden, heden en toekomst. Elk beeld sloeg op haar in als een fysieke klap, een mengeling van emotionele pijn en sensorische overweldiging.

Haar zusje, Roxanne, zat naast haar, de schouders gespannen, een stille muur van bescherming. Rox' hand rustte kort op haar arm, maar teruggetrokken alsof ze bang was dat zelfs aanraking te weinig zou zijn tegen wat Mason als toekomstvisie had. Haar ogen volgden Mason Miller voortdurend. Zijn grijsblauwe ogen schoten vlijmscherp naar Elaine telkens wanneer hij zijn hoofd een fractie draaide.

Elaine voelde het ritme van haar zus' hartslag, sneller dan normaal, bijna samensmeltend met het hare. Ze wilde alles zeggen, alles voelen tegelijk: opluchting dat dit eindelijk ten einde leek te komen, angst dat Mason nog steeds een dreiging was en de ondraaglijke herinnering aan het afgelopen jaar van nachtmerries die haar slaap hadden verslonden, door zijn continue stalken voor hij haar ontvoerd had.

Mason Miller zat aan de andere kant van de zaal, zijn rug recht, zijn hoofd licht naar achteren en hij keek schuin achter zich, direct naar waar Elaine en Roxanne zaten. Elaine slikte, dwong zichzelf om niet weg te draaien, dwong zichzelf om te blijven. Haar vingers klemde om de rand van haar dunne jasje, het leer snijdend in haar huid en elke seconde leek eeuwig te duren. *Waarom kijkt hij zo?* dacht ze, haar adem in kleine haperingen, bijna alsof de lucht te dik was om doorheen te komen. *Waarom mij?*

Roxanne voelde de spanning naast haar als een fysieke aanwezigheid. Ze schoof iets dichters naar Elaine, haar beschermende instinct overheerste alles. *Laat hem niet bij haar komen, dacht ze. Laat hem niet zien dat ze kwetsbaar is.* Ze wist dat Mason de controle zocht, dat zijn blik als een mes in hun ribben sneed en ze kon niets doen behalve staren, alert, klaar om te reageren.

De zaal viel stil toen de jury na lang beraad eindelijk naar voren kwam. De rechter knikte hen toe en een plotselinge, ijzingwekkende stilte daalde neer. Elaine's adem stokte, de tijd leek te rekken. Ze probeerde zichzelf te dwingen om te blijven zitten, maar het was alsof elke seconde een eeuwigheid werd. Haar hart bonsde, haar handen trilden lichtjes en ze voelde de echo van haar gave in haar buik, alsof een voorgevoel van dreiging zich al rond haar heen vlocht.

De juryvoorzitter stond stil voor de rechter, de stilte in de zaal zwaar en bijna tastbaar. Elaine voelde de ogen van iedereen op haar branden, een mengeling van nieuwsgierigheid, medeleven en sensatie. Ze probeerde zich te concentreren, probeerde te negeren dat ze alles tegelijk zag: fragmenten van het verleden, de manier waarop Mason had geprobeerd haar te breken en de schaduw van wat hij nog van plan kon zijn.

De juryvoorzitter nam het woord, langzaam, plechtig, terwijl het geluid van zijn stem door de zaal weerkaatste, elke letter zwaar als lood: "Wij, het oordeel van de jury, verklaren de beklaagde, Mason Miller, schuldig aan ontvoering en poging tot moord."

De rechter knikte en dankte de juryvoorzitter. Dan nam hij het woord. De rechter hief zijn hand en sprak langzaam, plechtig:

"Mason Miller, wegens ontvoering en poging tot moord, veroordeelt deze rechtbank u tot tien jaar gevangenisstraf in de Louisiana State Penitentiary."

Een kortstondige stilte viel. Toen, onmiddellijk daarna, grepen twee Marshalls Mason ruw beet, zijn handen in boeien geslagen. Hij boog zijn hoofd achterover, maar zijn blik vond onmiddellijk Elaine. Zijn ogen gloeiden van woede en obsessie. Hij schreeuwde, zijn stem rauw en dreigend:

"Je denkt dat dit het einde is, Elaine? Dat jullie me kunnen opsluiten en alles achterlaten? Ik zie alles wat je denkt, alles wat je voelt... Je gave is van mij en ik zal hem terugnemen. Jij hoort bij mij. Niemand zal je beschermen.

Niemand, hoor je!"

Elaine kromp ineen, voelde haar maag samenkrimpen. Haar lichaam reageerde automatisch: adrenaline schoot door haar heen, haar handen trilden en de angst die het hele jaar had gesluimerd, gloeide als een wervelstorm in haar borst. De woorden sneden dieper dan enig mes ooit had gedaan.

Roxanne sloeg haar armen om Elaine heen, stevig, beschermend. "Het is voorbij, El. Voor nu."

Haar stem trilde, maar haar ogen stonden vastberaden. Elaine voelde de steun van haar zus, voelde hoe ze probeerde haar eigen paniek te temperen door er te zijn voor haar.

Derek Shaw, een van de FBI-agenten die haar had gered, kwam snel naast hen staan, zijn hand op Rox' schouder terwijl hij Elaine's arm zacht vastgreep.

“Hé, rustig nu,” zei hij. “Tien jaar. Hij kan je hier niet meer raken. Kijk me aan, Elaine. Hij is gevangen. Voor nu.”

Elaine’s ademhaling schokte, maar ze volgde Dereks blik. “Voor nu,” herhaalde ze in haar hoofd. Ze wist dat hij gelijk had, maar de dreiging was tastbaar — als een sluier van ijs die nog steeds over haar huid gleed.

Elaine keek naar James Carter, een van de andere agenten uit Dereks team, die iets verderop stond, zijn ogen gefocust op de reacties van de verdachten en getuigen. Hij kende haar gave, had deze een paar maanden geleden in actie gezien en hij wist hoe zwaar dit voor haar was. Zijn aanwezigheid bood een zekere logica in de chaos van emoties. Een contrast met het onvoorspelbare bestaan van Mason.

Elaine ademde diep in, voelde haar gave trillen in haar lichaam, flitsen van beelden die ze probeerde te negeren: fragmenten van Masons obsessie, zijn toekomstige plannen, de gevaren die nog niet voorbij waren. Het sloeg op haar als een storm, maar ze dwong zichzelf te blijven zitten, dwong zichzelf om de woorden van Derek en Roxanne te absorberen, hun aanwezigheid als een anker in een zee van angst.

De Marshalls leidden Mason naar de uitgang. Zijn ogen bleven vast op Elaine, een belofte van terugkeer in elke beweging. De dreiging hing als een koude mist in de lucht, maar Elaine voelde ook iets anders: vastberadenheid. Ze had hem overleefd. Ze had haar gave en ondanks alles zou ze vechten, haar leven terugnemen en degenen die van haar hielden beschermen.

Derek knielde kort voor hen, zodat hij op ooghoogte was met Elaine. “Je bent sterker dan je denkt. Kijk naar mij. We krijgen dit samen door. Hij zal je niet breken.”

Elaine liet haar hoofd tegen Roxannes schouder rusten, voelde de steun van Derek en haar zus tegelijk. Ze ademde langzaam, probeerde haar hartslag te kalmeren, terwijl de echo van Masons woorden nog steeds door haar gedachten gonsde. Het was voorbij. Voor nu. Maar diep vanbinnen wist ze dat dit nog maar het begin was van een strijd die ze niet kon negeren.

Hoofdstuk 1

De sleutel klemde even in het slot, alsof het huis zelf aarzeling voelde. Elaine duwde door, hoorde het klikje en stapte naar binnen. De warmte van buiten leek hier gevangen te zijn, dik en loom.

Ze zette de boodschappentassen neer, haar handen trilden lichtjes. De geur van hout, lavendel en iets metaalachtigs vulde de lucht. Ze ademde diep in — routine, controle. Alles had een vaste plek: de melk links in de koelkast, de pasta alfabetisch gerangschikt in het kastje. Orde kalmeerde haar. Zonder orde zou de chaos in haar hoofd haar verslinden.

De post lag op de deurmat. Een stapeltje wit papier. Ze raapte het op, legde het op het aanrecht en begon de boodschappen uit te pakken.

Het tikken van de klok boven het fornuis hield haar gezelschap. 17:12. Nog drie kwartier tot de repetitie voor *West Side Story* begon.

Maria. De hoofdrol die ze had gekregen voelde als een tweede huid. Iemand anders zijn, even ontsnappen aan haar eigen gedachten... Dat was altijd heel fijn. Ze hield van het theater.

Ze streek een lange pluk rood krullend haar achter haar oor, haar huid nog warm en klam van de zon. In de reflectie van het raam zag ze haar eigen gezicht: zachte sproeten en felblauwe ogen die meer zagen dan ze wilde. Ze glimlachte even — een lege glimlach.

Ze pakte de post vast en bladerde erdoorheen.

Dan viel haar blik op de envelop.

Wit. Dik papier. Geen afzender. Alleen haar naam, met die herkenbare, sierlijke hand.

De lucht leek te veranderen.

Ze wist direct van wie het was.

Ze wist het altijd.

Mason Miller.

Een koude golf trok door haar heen. Haar hart maakte een sprong, alsof het iets probeerde te ontwijken. Tien jaar lang, elke maand een brief.

Eerst paniek. Dan woede. Daarna... afstomping. Maar onder die laag van schijnbare onverschilligheid, schuilde iets dat nooit verdween: angst.

Ze ging op de bank zitten. Haar vingers gleden over de envelop. Het voelde alsof het papier ademde — alsof hij aan de andere kant van die woorden wachtte op haar.

Ze wilde het niet lezen. Maar ze móést het lezen.

Ze scheurde het open.

De geur van inkt en oud papier steeg op.

Elaine,

Je bent niet stil genoeg.

Ik voel je dromen nog trillen.

Je kijkt over je schouder, maar nooit op tijd.

Nog twee dagen. De wereld vergeet, maar jij ziet.

Je bloed herkent me eerder dan je hart.

*Ik hoor het als je tekent. Ik voel het wanneer jij ziet.
Ik kom niet naar je toe — jij komt naar mij. Of je wilt of niet.
– MM*

Zeven regels. Zoals altijd.
Zeven klappen in haar borst.
Ze voelde haar maag samentrekken. Haar adem stokte — alsof de lucht even ophield te bestaan.
Ze legde de brief op haar schoot. De inkt glansde in het namiddaglicht, blauwgrijs, net als zijn ogen.

Niet weer. Niet nu.

Ze stond op. De kamer draaide licht.
De geur van papier, het ritme van zijn handschrift — het was genoeg.
Haar gave reageerde alsof iemand haar naam fluisterde in een koude kamer.
De vertrouwde muren van haar huis losten op.
Ze zag.

Een kale cel. Koud licht.

Een man zat op het bed, voorovergebogen, zijn ellebogen op zijn knieën.
Zijn haar was wit, glanzend, bijna doorschijnend onder het felle licht.
Zijn huid bleek, zijn ogen blauwgrijs, helder en leeg tegelijk.
Hij glimlachte.

Zijn mond bewoog, maar geen geluid kwam eruit.
Toch hoorde ze hem. Alsof hij nu tegen haar sprak. Maar het was een echo van de brief die ze net gelezen had.

Ik kom niet naar je toe. Jij komt naar mij. Of je wilt of niet.

Ze voelde het mes dat hij ooit tegen haar huid had gezet. Niet fysiek, maar in haar zenuwen. Warmte trok langs haar borst, haar adem stokte, haar handen beefden. En dan rook een geur van muffe lucht en vochtige steen.
Ze zag zijn hand over de muur glijden. Namen gekrast in beton.

Elaine.

Matteo.

Daaronder, een derde naam die niet goed leesbaar was.

Ze boog zich voorover, probeerde het te lezen...

De wereld sloeg terug.

Ze hapte naar lucht.

De woonkamer. Haar bank. De brief op de vloer.

Haar huid plakte, haar hart bonsde tegen haar ribben.

Ze pakte haar schetsboek, haar handen bewogen automatisch.

Potlood op papier. Ze tekende snelle lijnen, donkere strepen.

De cel. Het bed. De muur. De namen.

Ze schetste zoals ze ademde, zonder controle.

Toen beseftte ze dat haar telefoon trilde.

Ze pakte hem met bevende vingers en negeerde het appje van haar zusje.

Ze deed wat ze altijd deed in deze situatie.

Ze drukte de sneltoets in van haar vriend en collega.

Derek Shaw.

Hij nam op bij de tweede toon.

“Elaine?” Zijn stem was laag, bezorgd, maar beheerst.

“Hij heeft weer geschreven.”

Derek wist precies wie ze bedoelde, ook al sprak ze zijn naam niet uit.

“Wat zegt hij?”

Ze haalde diep adem. “Hij weet dat hij vrijkomt over twee dagen. Hij... hij schrijft alsof hij al hier is. Alsof hij me hoort ademen. Me voelt kijken.”

Even bleef het stil aan de andere kant. Ze hoorde hem zuchten.

“Oké. Laten we even de klok terugdraaien. Adem in. En uit. Wat zie je?”

“Ik zag hem. In zijn cel. Hij krast namen in de muur. Mij. Matteo. Nog iemand, maar ik kon die niet lezen.”

“Matteo,” herhaalde hij zacht. “Verdomme.”

Ze hoorde papier ritselen, alsof hij notities maakte.

“Elaine, luister,” vervolgde hij, zijn toon iets rustiger. “We hebben dit eerder gehad, weet je nog? De zaak in Baton Rouge. Je dacht dat je zou breken, maar je deed het niet. Jij zag wat wij niet konden zien. En daardoor konden we dat meisje redden.”

“Dat was anders,” fluisterde ze.

“Was het niet,” zei hij rustig. “Jij voelt dingen die niemand kan voelen. Ziet dingen die niemand anders ooit zou kunnen zien. Dat maakt jou niet zwak, El. Dat maakt jou ons kompas. Jij hebt mijn team meer geholpen dan wie dan ook. En Mason—” hij snoof — “hij heeft daar geen enkel recht op.”

Ze sloot haar ogen, luisterde naar zijn stem. Zijn woorden rolden over haar heen als iets warmes, iets dat haar tijdelijk kon verankeren. Iets wat hem altijd lukte.

Elaine liep langzaam naar haar werkkamer, boven, telefoon nog aan haar oor. De geur van houtskool, grafiet en oud papier vulde de ruimte. Haar werktafel lag vol schetsen met gezichten die ze had gezien, plaatsen die ze nooit had bezocht.

Op de hoek lagen twee agenda's: één van dit jaar, één van vorig jaar.

Haar blik bleef hangen bij die van 2024. Ze aarzelde even, toen opende ze hem op 15 mei.

Tussen de bladzijden lag Rox' zilveren ketting, het kleine hartje glanzend in het zwakke licht.

Ze staaarde ernaar. Haar keel trok samen.

De datum was omringd met een kleur: rood.

Een kleurencode die ze met haar zusje ooit had afgesproken. Een geheimtaal die ze hadden ontwikkeld na wat Mason haar had aangedaan tien jaar eerder. In een periode dat ze niet kón spreken over wat ze voelde.

En rood stond voor angst of gevaar.

Sinds die datum zat ze elke woensdag vast aan die gruwelijke Matteo. Al dertien lange maanden.

Derek praatte nog steeds, probeerde haar af te leiden.

“Weet je nog die man in Baton Rouge? Die predikant die iedereen voor de gek hield? Jij zag in zijn ogen wat wij niet konden zien. Jij wist dat hij loog. Jij hebt dat meisje gevonden.”

Ze glimlachte flauwtjes, haar ogen nog steeds op de ketting gericht. “Ja. Ik weet het nog.”

Maar terwijl ze dat zei, voelde ze hoe haar hart samenknep.
Ze loog tegen hem.
Hij dacht dat ze sinds Masons veroordeling vrij was. Dat haar gave alleen nog werd ingezet wanneer zij dat wilde: als vrijwillige consultant voor Dereks team.
Hij wist niets van Matteo.
Niets van de woensdagmiddagen en avonden waarop ze zich liet dwingen tot het gebruiken van haar gave, terwijl hij toekeek, glimlachend, tellend hoeveel geld Masons vrienden ervoor betaalden.
Niets van het schuldgevoel dat haar iedere week brak, omdat ze het deed om Roxanne te beschermen.
Elke keer dat ze haar gave inzette, voelde het alsof Mason haar opnieuw bezat.
Matteo was alleen zijn handlanger, zijn stem buiten de muren.
Ze streek met haar duim over de ketting, voelde het koude metaal.
Ik deed het voor jou, Rox. Alleen voor jou.
"Elaine?" Dereks stem klonk bezorgd. "Ben je er nog?"
"Ja," zei ze zacht. "Ik... ik dacht even aan die zaak. Aan hoe jij zei dat ik moest blijven tekenen."
"Dan doe je dat nu ook," zei hij meteen. "Teken wat je zag. Alles. Elk detail."
Ze knikte, alsof hij tegenover haar stond.
Maar diep vanbinnen wist ze dat ze loog — niet alleen over Matteo, maar ook over Mason.
Zijn dreiging was niet slechts een echo uit het verleden. Het was huid, adem, bloed. Hij wás nog steeds hier.
Hij had nog steeds macht over haar.
En het voelde als een verschrikkelijk feit.
Ze hoorde zichzelf snikken, maar het klonk ver weg.
"Derek..."
"Ja?"
"Wat als hij gelijk heeft?"
"Waarin?"
"Dat hij me nog steeds voelt kijken. Dat ik... Dat we nog steeds verbonden zijn."
Er viel een lange stilte. Alleen adem aan beide kanten van de lijn.
Toen zei hij, zacht maar vastberaden: "Luister goed. Hij heeft jou misschien geraakt. Maar jij hebt het overleefd. Jij hebt hem in die cel gekregen. Jij hebt dat gedaan, El. Niet ik. Jij. En hij haat je omdat je iets kunt wat hij nooit zal begrijpen: zien zonder toe te kijken, voelen zonder te bezitten."
Ze sloot haar ogen. Haar schouders zakten. De woorden sneden door haar paniek en angst heen als licht door mist.
"Blijf tekenen," zei hij. "Tot ik er ben. Ik kom naar je toe. Jij blijft binnen, oké?"
"Oké."
"En El..."
"Ja?"
"Je bent niet meer dat meisje van toen."

Ze glimlachte flauwtjes, met tranen die over haar wangen gleden. "Soms voelt het alsof zij degene was die overleefde en ik bleef vastzitten."

"Dan halen we haar terug," zei hij zacht. "Samen."

Het gesprek eindigde. De stilte in haar huis klonk anders nu: dieper, voller, alsof er iets had bewogen.

Elaine liet haar hoofd zakken. Haar potlood gleed nog steeds.

Ze keek naar de schets die onder haar hand groeide:

Masons cel. Zijn hand tegen de muur.

En onder zijn vingers...

De schaduw van iets nieuws. Een deur. Open.

Ze voelde haar maag samentrekken.

Twee dagen.

Hoofdstuk 2

Het zachte gezoem van de airco was het enige wat nog bewoog in het kantoor. Derek Shaw staarde naar de telefoon op zijn bureau, alsof die nog steeds nagalmde van Elaine's stem.

De echo van haar adem, dat breekpunt halverwege het gesprek. Hij kende dat geluid: de stilte die viel wanneer ze vocht tegen iets dat ze niet hardop durfde te zeggen.

Hij wreef over zijn gezicht, voelde de spanning in zijn kaken.

Tien jaar. Tien verdomde jaren en Mason Miller vond nog steeds manieren om in haar hoofd te kruipen.

Elaine had geleerd te leven. Of beter gezegd — te overleven. Ze had haar trauma verwerkt, stap voor stap, met een kracht die hem altijd had verbaasd. Twee jaar na haar herstel had ze hem zelf opgebeld. Geen slachtoffer, geen breekbare getuige meer, maar iemand die haar gave eindelijk durfde te hanteren.

Ze had hem gevraagd of ze zijn team mocht ondersteunen als consultant.

Niet omdat ik het wil, Derek, had ze gezegd, maar omdat ik het kan.

En sindsdien had ze dat gedaan.

Acht jaar lang, discreet, precies en met meer effect dan wie dan ook in zijn team kon uitleggen.

Maar vandaag...

Vandaag klonk ze weer als dat meisje van negentien.

Bang. Op haar hoede.

Alsof het verleden zich had opengeklapt.

Derek stond op, duwde zijn stoel achteruit en liep het kantoor uit.

De gangen van Quantico waren koel, steriel. Te stil voor zijn huidige gemoedstoestand.

Hij wreef met beide handen over zijn gezicht, voelde de ruwe stoppels onder zijn vingers.

Elaine was meer dan een consultant.

Ze was zijn geweten geworden.

En het idee dat Mason Miller over twee dagen vrij zou komen, voelde als een langzaam ontgrenzelende tijdbom.

Hij sloeg af naar de technische ruimte van James.

De deur stond op een kier; de geur van koffie en krijtstift hing in de lucht.

James Carter zat achter zijn scherm, een pen in zijn mond, zijn bril scheef op zijn neus.

"James."

De jongeman keek op, zijn ogen helder maar vermoeid. "Hey, chief. Je ziet eruit alsof je net een lijk hebt gevonden."

"Niet ver ernaast."

Het gezicht wat Derek erbij trok was het technisch genie niet onbekend.

James trok zijn wenkbrauwen op. "Elaine?"

Derek knikte. "Hij heeft weer contact gezocht. Vandaag."

"Je bedoelt Miller?"

“Ja.”

James legde zijn pen neer. “Verdomme.” Hij stond op, zijn houding meteen alert. “Wat zei hij?”

“Dat hij vrijkomt. Over twee dagen.”

Er viel een stilte.

Een echte. Geen ongemakkelijke, maar een die gewicht droeg.

James slikte. “Hij weet dat ze bang is. Hij voedt zich ermee.”

“Dat doet hij al jaren,” zei Derek. Hij keek kort op zijn horloge. “We gaan.”

James fronste. “Waarheen?”

“New Orleans.”

“Elaine’s huis?”

Derek antwoordde niet.

Hij pakte zijn jas van de stoel, trok hem aan en liep de gang in. “Vertel de rest dat we een privékwestie moeten afhandelen.”

James greep zijn notitieboekje en volgde het bevel op zonder verdere vragen.

Derek liep terug naar zijn kantoor. Zijn pas was zwaar, gespannen — alsof elke stap hem verder duwde richting iets wat hij niet wilde herbeleven.

Op zijn bureau lag nog het notitieblok waarin hij tijdens Elaine’s telefoontje aantekeningen had gemaakt. Eén zin bleef hangen, zwart en hard op papier:

“Over twee dagen is hij vrij.”

Hij wreef met zijn duim over die woorden terwijl hij weer de gang doorliep, nu naar de parkeerplaats.

Twee dagen.

Mason Miller kwam vrij.

En Elaine... god, Elaine klonk alsof haar adem de halve wereld droeg.

James stond buiten te wachten, leunend tegen de zwarte SUV. Hij tikte met zijn vingers op het dak, ritmisch, gehaast.

“Laat me raden,” zei hij toen Derek dichterbij kwam. “We rijden niet naar een bar.”

“Naar het vliegveld,” antwoordde Derek kort. “We nemen de jet.”

James floot zacht. “Dat is nieuw. Privévluchtje voor een privékwestie?”

Derek wierp hem een strakke blik toe. “We hebben haast. En ik wil niet dat iemand van het team vragen stelt.”

James gooide zijn rugzak op de achterbank en stapte in. “Geen zorgen, chieft. Mijn mond is net zo dicht als jouw blik op dit moment.”

De motor gromde zodra Derek de auto startte.

Hij trapte het gaspedaal diep in, de banden gierden over het asfalt, het geluid van toorn en noodzaak.

De stad flitste voorbij: lichtreclames, files, stoplichten die hij negeerde.

De snelheid joeg de spanning uit zijn lijf, even, als een dunne ader van controle.

James hield zich vast aan het handvat boven zijn hoofd, half grijnzend. “Je weet dat we met honderd door een woonwijk gaan?”

Derek antwoordde niet. Zijn ogen waren strak, gefocust.

In zijn hoofd echode Elaine's stem.
Hij zei dat hij vrij komt...
Over twee dagen...
Hij zag haar weer voor zich.
Achtien jaar oud, in dat verhoorhok dat naar angst rook.
Haar handen klein, te stil voor wat hij daarna zou zien.
Hij had haar die dag nog niet eens echt opgemerkt.
Een roodharig meisje, mager, met een schetsboek op haar schoot.
Een van de vele getuigen van een moord.
Ze had nauwelijks gepraat, enkel naar de muur gestaard terwijl zijn team de dader probeerde te profileren en getuigen ondervroeg.
En toen was het gebeurd.
Haar blik was ver weg gegleden naar een moment van totale stilte, alsof ze niet meer in die kamer was.
Haar hand was begonnen te bewegen, traag eerst, daarna sneller.
Hij had haar willen stoppen, dacht dat ze in shock was.
Tot hij over haar schouder keek.
Een tekening. Een steeg. Een mes. Een man met een litteken onder zijn oog.
Ze tekende een moord die nog niet was ontdekt.
Twee dagen later hadden ze het lichaam gevonden, exact zoals ze het had getekend.
Vanaf dat moment wist Derek dat de wereld groter was dan zijn logica toeliet.
Maar wat ze een jaar later meemaakte, was het bewijs dat diezelfde wereld haar bijna had verzwolgen.
De kelder.
Hij zag het nog steeds als hij zijn ogen sloot: de witte tegels, de geur van bleek, bloed en angst.
Elaine's haar, rood als opgedroogd bloed, kleefde aan haar gezicht.
Ze had in een cirkel van krijt en bloed gezeten, omringd door haar eigen tekeningen. Muren vol. Lijnen die leken te ademen.
Haar hele lichaam bevend onder de verwondingen die Mason haar haar had aangericht. De vele messteken, het bloed waar ze mee had getekend op de vloer.
Toen ze haar naam hoorde, had ze hem aangekeken met gebroken ogen die alles zagen. Niet de wereld, maar de afgrond daarachter.
En ze had gefluisterd: *Hij dacht dat ik blind was, Derek. Maar ik zag ze. Ik zag ze allemaal.*
Die woorden hadden hem nooit meer losgelaten.
De SUV stopte abrupt voor de privéhangar.
Het vliegtuig stond al klaar, zilver in het licht van de vallende avond. Twee piloten wachtten aan de trap.
"Laatste kans om van koers te veranderen," zei James, half-plagerig, half-serieus.
Derek wierp hem een blik toe die elk spoor van humor smoorde.
"Stap in."
Ze liepen de trap op.
Binnen was de jet stil, koel. Lederen stoelen, zacht blauw licht. De deur sloot

met een vacuümklik.

Binnen minuten waren ze los van de grond.

De stad werd een raster van lichten onder hen.

James had zijn laptop open op het tafeltje voor hem.

Derek zat tegenover hem, een glas water in zijn hand dat hij nog niet had aangeraakt.

"Je zei dat je iets vond in de brieven," begon Derek.

James knikte, zijn ogen glanzend van focus. "Ik heb de correspondentie van Mason nog eens doorlopen. Tien jaar, honderdtwintig brieven. Allemaal zeven regels, niet meer, niet minder."

"Dat wisten we."

"Ja, maar wat we níét zagen, is dat het aantal letters per regel exact overeenkomt met een reeks coördinaten. Elke brief verwijst naar een specifieke locatie. Niet willekeurig, maar chronologisch. En weet je wat ze allemaal gemeen hebben?"

Derek schudde zijn hoofd.

"Ze vormen een route. Eén enkele lijn, in de vorm van een spiraal. En het middelpunt ligt in New Orleans."

Derek keek hem aan, langzaam. "Een spiraal."

"Precies. Symbolisch, wiskundig, psychologisch. Mason beschouwt zichzelf als de kern van haar wereld. Hij zet zichzelf in het midden van haar zicht."

James tikte met zijn pen op het scherm. "En Matteo's naam? Die duikt op in de structuur van de eerste brief. Niet geschreven, maar gecodeerd in de beginletters."

Derek ademde zwaar uit. "We hebben gefaald, James. Tien jaar geleden hadden we hem moeten pakken met Miller. Matteo. Hij was de handlanger. We wisten het en hij verdween gewoon."

James knikte traag. "Een geest in het systeem. Alsof hij nooit bestaan heeft."

"Hij bestond," zei Derek donker. "Hij was er toen we Elaine vonden. Ik voelde het. Zijn handtekening hing in die kamer. Alleen hadden we toen niet genoeg om hem vast te pinnen. We wisten toen niet eens hoe hij eruitziet!"

De stilte die viel was geladen.

Het gezoem van de motor vulde de ruimte, constant, dreigend kalmerend.

Dereks telefoon trilde.

Roxanne.

Hij nam op.

"Rox."

"Derek. Wat is er aan de hand? El reageert niet en... Nou ja, het is de dag van de maand." Haar stem klonk scherp, vermoeid, alsof ze net de parkeerplaats van het bureau had verlaten.

"Hij heeft haar weer benaderd."

"Wanneer?"

"Vanmiddag. Een brief. Ze zei het me net aan de telefoon."

"Jezus..." Ze zuchtte, diep. "Ik wist dat ze iets verborg. Ze klonk gisteren al... leeg. Alsof ze ergens anders was met haar hoofd."

Derek knikte, alsof ze tegenover hem zat. "Wat zei ze?"

“Niets concreets. Alleen dat ze ‘druk was met werk’. Derek, je kent haar. Als ze liegt, doet ze dat om iemand te beschermen.”

“Zoals jij haar altijd,” zei hij zacht.

Een korte stilte.

Toen hoorde hij het klikgeluid van een richtingaanwijzer.

“Waar ben je?” vroeg hij.

“Onderweg naar huis,” antwoordde ze, “maar ik draai om. Ik ga naar haar.”

“Rox—”

“Spaar je waarschuwingen,” onderbrak ze hem. “Ik ken Masons naam beter dan ik wil. En ik weet wat hij met haar doet, ook vanop afstand. Jij gaat naar haar toe, ik ook. We wachten niet tot hij vrijkomt.”

Derek voelde zijn kaken spannen. “Wanneer je er bent, blijf dan binnen. Wacht tot wij er zijn.”

“Ik ben er binnen twee uur. Jij?”

“Tweeënhalf.”

“Dan win ik,” zei ze en hing op.

James grijsde schuin. “Ik begin te begrijpen waar Roxanne haar karakter vandaan heeft.”

“Ze zijn elkaars spiegel,” zei Derek, half tegen zichzelf.

Hij keek uit het raam.

Onder hen lag de duisternis, kilometers diep, de wolken als zilveren aders. Zijn gedachten dwaalden naar Elaine. Naar de manier waarop ze altijd naar hem keek — altijd met dat restje twijfel, alsof ze hem iets niet kon vertellen. Hij wist dat ze hem niet alles had gezegd.

Haar stem aan de telefoon was te strak, te berekend, ondanks die spanning en onzekerheid. En nu Roxanne dat bevestigde, voelde hij het zeker weten: er speelde iets wat dieper ging dan angst.

James tikte op zijn scherm. “Ik heb de laatste brief van Mason, die van vorige maand, weer bekeken. Er zit een afwijking in de laatste zin. Een extra spatie, midden in het woord ‘zien’.”

“En?”

“Als je de letters herverdeelt op basis van zijn eerdere code, krijg je een naam.”

Derek keek hem aan. “Zeg het.”

“Matteo.”

De naam bleef hangen in de cabine, zwaar als rook.

Derek staaarde naar de wolken buiten.

In zijn hoofd zag hij die kelder weer — het krijt, de bloedvlekken, Elaine’s ogen.

En ergens in de verte, achter dat alles, hoorde hij Masons stem. Iets van wat de crimineel hem jaren geleden had gezegd.

Je zal haar nooit echt redden, Shaw. Ze is altijd van mij.

Hij balde zijn vuist.

Nog tweeënhalf uur.

En dan zouden ze weten hoeveel tijd Elaine nog had.

Hoofdstuk 3

Elaine Thomas zat in haar werkkamer, het zachte zonlicht van de beginnende avond viel op de pagina's van haar agenda. Ze staarde naar de datum: 10 juni. Een veel te warme dinsdag, alsof de wereld buiten haar huis al een voorbode gaf van de druk die op haar rug rustte.

Sinds de brief van Mason had ze zich geen seconde veilig gevoeld. Zelfs Derek had haar niet écht kunnen geruststellen tijdens het telefoongesprek twintig minuten geleden. De angst bleef knagen, scherp als een mes langs haar ruggengraat.

Ze pakte een paar kleurpotloden en omcirkelde de datum met een kleur: rood. Rood voor gevaar, voor angst, voor de dreiging die altijd loom boven haar hing, zeker het laatste jaar.

Haar vingers streken over het papier terwijl ze een klein zandlopersymbool tekende, herinnerend aan de beperkte tijd, het wegstromende uurglas van haar veiligheid. Ze tekende subtiel maskers op de plekken van elke woensdag waarop Matteo haar gave had misbruikt, een stil teken van de controle die hij al meer dan een jaar over haar had.

Klimopbladeren in de marge wezen op terugkerende patronen — “zoek iets uit het verleden”, een hint die haar zus direct zou begrijpen.

Vogels met uitgespreide vleugels fluisterden “vrijheid”, kaarsvlammen gaven aan dat de waarheid dichtbij lag en subtiele witte vlakken in de achtergrond waarschuwden voor bedrog, voor het gevaar van valse sporen.

Elke kleur, elk symbool, was een zorgvuldig gecodeerd bericht. Het was haar geheime taal, een overlevingsmechanisme dat zij en Rox hadden ontwikkeld na alles wat ze tien jaar geleden had meegemaakt.

Ze sloot de agenda langzaam en legde de schetsen met hun kleurcodes op het bureau. Alles moest perfect worden geplaatst. Roxanne moest elk signaal begrijpen, mocht er iets gebeuren. Elaine zuchtte en voelde de zwaarte van de constante dreiging.

Theater had altijd een toevluchtsoord voor haar geboden, maar vandaag voelde zelfs haar passie als een verre herinnering.

Ze pakte de telefoon en belde de regisseur, Paul Denvers, van *West Side Story*. “Sorry, vanavond kan ik echt niet komen. Er is iets onverwachts gebeurd,” zei ze, haar stem strak van spanning en frustratie.

Elke lettergreep voelde zwaar, alsof ze zichzelf naar beneden trok in een put zonder bodem. Ze had dit soort afzeggingen gehaat, maar dit was geen keuze. Dit was een verplichting nu Derek had gezegd dat ze thuis moest blijven. Tot hij er was.

“Elaine, dit is je derde afzegging deze maand! Je weet hoe belangrijk deze repetitie is,” klonk het geërgerd maar met onderliggende bezorgdheid in de stem van de regisseur.

“Ik weet het, maar... het gaat niet. Echt niet,” antwoordde Elaine, terwijl ze naar het raam staarde, haar hand krampachtig om de telefoon geklemd.

“Je bent altijd zo perfect voorbereid, maar dit... dit kan je niet missen. We hebben het ensemble nodig, de dansers, de stemmen... Alles valt uit elkaar zonder jou,” zei hij en er klonk bijna een smekende toon in zijn stem. Terwijl hij sprak, aptte Elaine snel haar zusje terug dat ze later wel zouden bellen, omdat ze iets moest afronden. Dan richtte ze zich weer op het gesprek met Paul.

“Ik begrijp het, maar ik kan vanavond niet. Het spijt me echt, Paul,” herhaalde Elaine, een lichte trilling in haar stem die ze probeerde te verbergen. Het gesprek werd onderbroken door de bel. Een diepe kou gleed door haar ruggengraat. Haar hart sloeg over. Iets in haar instinct wist: dit was geen vriendelijke buur of theater collega. En Derek kon onmogelijk al hier zijn. Met een half woord van excuses aan de regisseur op haar lippen, liep ze naar beneden en opende de deur een fractie.

Daar stond Matteo. Zijn blik was ijzig, meedogenloos en zijn houding straalde controle uit alsof hij de kamer met zijn aanwezigheid al had geclaimd. Hij kwam nooit bij haar thuis. Elke woensdag had hij haar telefonisch naar specifieke locaties geleid, waar hij haar had opgepikt, maar nu stond hij hier, voor haar eigen muren. En hij was hier niet voor haar gave. Hij was hier voor haar.

“Goedenavond, Elaine,” zei hij kil, zijn stem sneed door de hitte als een mes. Elaine voelde de bekende paniek opborrelen maar liet het niet zien. “Wat doe jij hier?” vroeg ze, haar stem trillend van woede en angst tegelijk.

“Wat denk je zelf? Je weet dat ik altijd kom waar ik wil. Altijd,” antwoordde hij en een flauwe, spottende glimlach trok over zijn gezicht.

Elaine duwde de deur met al haar kracht dicht, maar Matteo was sneller. Met een harde trap forceerde hij de deur open en stapte binnen. Haar hart bonsde zo hard dat ze het voelde in haar keel.

Hij stapte verder naar binnen terwijl Elaine instinctief achteruit week, haar handen klaar om zich te verdedigen. De telefoon viel uit haar hand, de stem van de regisseur vervaagde tot een verontrustend gesuis. Ze voelde de kracht in Matteo's bewegingen, elke stap gecontroleerd, dreigend.

“Je zusje,” begon Matteo langzaam, een gemene precisie in zijn toon, “is zo naïef. Zo kwetsbaar... Als je niet een beetje meewerkt, zou ze snel leren wie echt de macht heeft.”

Elaine beet op haar lip, haar handen waren vuisten, krampachtig. “Je krijgt niets van me,” siste ze, terwijl haar ogen naar de trappen en de open ruimte van de woonkamer gleden, zoekend naar een uitweg.

Matteo lachte, een laag, grommend geluid dat de kamer vulde. “Ah, altijd zo koppig. Dat vind ik fascinerend. Het is alsof ik met een storm vecht. En toch... die storm zal uiteindelijk buigen.”

Hij stapte dichterbij, maar niet zonder haar elke beweging te observeren. Elaine voelde de adrenaline door haar aderen schieten. Ze rende naar de woonkamer, voeten tegen het houten vloerlicht klinkend, hartslog dreunend in haar oren. Matteo greep haar net toen ze de trap bereikte. Zijn hand voelde koud en ijzig aan, maar ook ongelooflijk sterk. Ze krabde, beet, sloeg, vocht met alles wat ze had. Haar nagels haalden langs zijn arm, haar ellebogen

tegen zijn borst. De kamer werd een chaotisch veld van beweging, meubels verschoven, lampen wiebelden, boeken vielen van planken.

Haar ogen flitsten naar de ruimte om haar heen, waar verschillende kleurcodes lagen — een schat aan informatie die Matteo nooit mocht ontdekken.

Elaine's vuisten kwamen tegen zijn schouders, haar voeten traptten naar zijn benen, maar hij leek altijd net een stap voor. Toch voelde ze een kleine opening, toen hij haar met één hand losliet om iets te pakken en rammelde tegen hem, sloeg met haar ellebogen, krabde, alles wat ze kon. Haar hart bonkte in haar oren, angst en woede samengevloeid tot een brandend vuur. "Je denkt dat je me kunt breken," siste ze, terwijl haar lichaam zich tegen hem verzette. "Je weet niets over mij. Niets over ons. Over Rox."

"Ah, maar dat doe ik wel," antwoordde hij zacht, bijna fluisterend. "Ik weet alles over jullie. Alles. Mason... hij wacht. Hij ziet alles. Hij ziet jou."

Ze rukte zich los en stortte zich naar boven, naar haar slaapkamer, naar haar werkkamer mocht ze niet gaan, daar lagen alle aanwijzingen voor haar zus. Matteo was hier om haar te grijpen, niet om haar gave te gebruiken voor zijn eigen gewin, zoals anders.

Bij de deur zette hij zijn voet strategisch neer, blokkeerde haar pad en duwde de slaapkamerdeur open voordat ze die kon sluiten. Elaine gilte, voelde hoe paniek zich als vuur door haar aderen verspreidde toen hij haar weer vastgreep. Ze probeerde zich los te wringen, maar zijn grip was genadeloos. De kamer veranderde in een strijdveld. Het beddengoed, de stoelen, het bureau — alles werd een onderdeel van hun worsteling. Elaine trapte tegen een kast, sloeg een lamp omver, zodat het glas onder haar voeten knetterde, scherpe snaren van pijn en adrenaline. Matteo bewoog als een schaduw, beheerst, maar meedogenloos. Zijn ogen, bruin en koud, brandden in de hare alsof hij alles zag, ook wat ze zelf niet onder controle had.

Ze voelde de sterke geur van hem — een mengeling van aftershave, munt en iets wat bijna ijzerachtig rook. Het drong zich op, mengde zich met de hitte in de kamer en de angst die haar maag samensnoerde. Haar handen gleden langs muren, greep zich vast aan alles wat stevigheid bood. Haar adem stokte, onregelmatig, krampachtig, terwijl haar lichaam zich tegen hem verzette.

Matteo grijnsde terwijl hij de doek uit zijn jaszak haalde, zwaar en doordrenkt met een scherp geurende stof. Ze voelde hoe hij die tegen haar neus en mond duwde. Het vuur van paniek schoot door haar lichaam, haar zicht werd wazig, kleuren vervaagden, geluiden vervormden zich tot een dreunend, ongrijpbaar gegons. Ze spartelde, probeerde te draaien, maar het voelde alsof ze door een ijzeren mist werd omhuld. Haar armen zochten naar enige weerstand, tastten naar een opening, maar alles werd langzaam duister.

Haar hart bonsde nog één laatste keer in haar oren. Ze voelde het onontkoombare, het einde van bewustzijn dat als een val naar beneden trok. Haar gedachten schoten naar Rox, naar de codes, naar alles wat ze moest achterlaten om haar zus te waarschuwen. Ze voelde hoe haar spieren verslaptten, hoe de wereld om haar heen in grijstinten verviel.

En toen, een laatste gevoel: het weten dat ze niet zou opgeven. Dat dit spel nog niet voorbij was, zelfs als haar lichaam zich overgaf. Haar zicht vervaagde volledig, haar lichaam ontspande en de wereld viel weg in een zwarte stilte.

Hoofdstuk 4

De regen tikte ongeduldig tegen de voorruit, als vingers die haar waarschuwden. Roxanne Thomas kneep haar handen strakker om het stuur. De ruitenwissers gleden ritmisch heen en weer, maar ze kon zich niet concentreren op de weg. Alleen op dat ene appje van haar zus.

We bellen later wel, oké? Ik moet nog iets afronden.

Later.

Ze haatte dat woord.

Haar zus had nooit later gezegd. Elaine was van het nu — altijd open, altijd bereikbaar, zelfs tijdens repetities, ook al haatte haar regisseur dat. Ze nam zelfs op met theatermake-up nog op haar gezicht, hijgend tussen twee scènes in. Maar vanavond niet. Vanavond was ze ontwijkend geweest. Iets in haar toon had geklonken als... afscheid.

Roxanne slikte en voelde de knoop in haar maag zich strakker aantrekken. Ze had de auto midden op de weg gekeerd na haar gesprek met Derek, haar hart in haar keel en scheurde nu terug richting New Orleans. Het asfalt glom als vloeibaar staal onder het flakkerende licht van de straatlantaarns. Donkere wolken hingen laag boven de I-10, zwaar en vol van onweer.

Ze ademde diep in, probeerde kalm te blijven, maar haar gedachten draaiden als een centrifuge.

Mason Miller.

Altijd kwam ze terug bij hem.

Zijn naam was als een echo die nooit doofde, zelfs niet na al die jaren. De brieven, de koele, berekende zinnen. Dreigementen verpakt als profetieën. En Elaine, die ze steeds moeilijker kon bereiken. Alsof Mason via papier langzaam haar geest weer in handen had gekregen.

Een beeld flitste op in haar hoofd: Elaine's oude schetsboek, de kleuren die ze gebruikte om te zeggen wat ze niet kon uitspreken. Niet letterlijk, maar in tinten, lagen, streken van emotie die alleen Rox kon lezen.

Rood, de kleur van angst, van ademen door pijn heen.

Blauw, als ze zich even veilig voelde.

Groen, hoop — maar de laatste maanden zag Roxanne nauwelijks nog groen in haar tekeningen.

En zwart... dat was altijd het moeilijkst.

Zwart betekende *zoek niet naar wat veilig lijkt*. Zwart betekende *waarheid*.

Roxanne wist nog hoe ze dat systeem hadden gemaakt, vlak na de ontvoering, toen Elaine nachtenlang niet sliep, elk geluid als dreiging had ervaren. Ze kon niet praten, niet schrijven over wat er was gebeurd. Dus had Rox haar een doos kleurpotloden gegeven en gezegd: "Gebruik kleur als je woorden kwijt bent."

Dat werd hun taal. Hun geheimtaal.

En de symbolen: een klimopblad, een vogel, een zandloper, een masker en nog vele anderen, elk met een betekenis die alleen zij begrepen.

Een kaarsvlam: *volg het licht*.

Een masker: *iemand speelt een rol*.

Een zandloper: *de tijd raakt op.*

Die symbolen zaten nog steeds overal in Elaine's werk. En als Roxanne eerlijk was, had ze de laatste maanden te veel maskers gezien. En te veel wit — dat stond voor bedrog.

Ze beet op haar lip en verschoof een versnelling lager terwijl ze de bocht nam richting de snelweg. Baton Rouge lag al achter haar. Nog een uur. Een eeuwigheid.

De regen werd heviger, bijna horizontaal nu, als kleine messen die tegen het glas sloegen. Haar adem sloeg tegen het raam in kleine wolkjes.

Ze besloot haar zus te bellen.

"Kom op, Elaine," mompelde ze. "Neem op. Alsjeblieft, neem op."

Ze probeerde het opnieuw.

Eén keer. Twee keer.

Voicemail.

Altijd die verrekte voicemail.

Een zenuw trok in haar kaak. Dit klopte niet. Elaine zou *nóóit* niet opnemen.

Roxanne voelde haar hartslag bonzen in haar slapen. Ze moest iets doen. Ze kon niet wachten tot ze er was. Ze keek kort naar de klok op het dashboard. Derek zou er een half uur na haar aankomen, hooguit. Maar een uur, zolang als zij nog moest rijden, kon het verschil zijn tussen leven en dood.

Ze greep naar haar telefoon, toetste een nummer in dat ze al jaren kende. De New Orleans Field Office.

Roy Collins. Cyber Unit, net als zij.

Ze had hem ooit geholpen toen een georganiseerde hackgroep via een beveiligingslek miljoenen dossiers dreigde vrij te geven. Ze had destijds niet alleen het lek gedicht, maar ook de groep getraceerd tot een appartement in Austin. Roy had haar sindsdien "zijn wonderkind" genoemd. Een inside joke tussen twee perfectionisten die elkaars manier van denken begrepen.

De telefoon ging twee keer over.

"Collins."

"Roy, met Roxanne Thomas."

Even stilte, dan een verraste lach. "Rox? Jezus, hoe lang is het geleden? Twee jaar?"

"Een jaar en vier maanden," zei ze scherp. Haar stem trilde, maar ze hield de toon strak. "Luister, ik heb geen tijd voor prietpraat. Het gaat om mijn zus.

Elaine Thomas. Ik krijg geen contact met haar en..."

Ze aarzelde. Ze kon niet alles zeggen.

"Ze heeft eerder bedreigingen ontvangen. Ze woont in New Orleans, aan de Dumaine Street, nummer 742."

Roy werd meteen serieus. "Is er een recente bedreiging?"

"Ja, vanmiddag nog. Een brief. Van iemand uit de gevangenis."

"Heb je een naam?"

"Mason Miller. Maar ik kan nu niet meer daarover zeggen."

Een seconde stilte. Dan, met lage stem: "Begrepen. Ik stuur twee mensen die kant op. Jij blijft waar je bent?"

"Nee. Ik ben onderweg. Nog een uur. Drie kwartier als ik de snelheidsregels links laat liggen. En dat doe ik beslist."

“Dan houden we contact. Zodra we daar aankomen en informatie hebben, laat ik het je weten.”

De spanning in haar borst zakte even, maar slechts oppervlakkig. “Dank je, Roy.”

“Rox,” zei hij nog, zachter nu. “Het komt goed, we gaan bij haar huis kijken.”

Ze slikte de brok in haar keel weg, knikte, al kon hij dat niet zien. “Fijn. Misschien zie ik je straks.”

De lijn verbrak.

Ze liet de telefoon op de rijdersstoel vallen en keek even naar buiten. Het onweer rolde dichterbij, felle flitsen spleten de horizon open als barsten in glas. De wind rukte aan haar wagen, maar ze week niet van haar snelheid af. In haar hoofd herhaalde ze de laatste woorden die Elaine écht tegen haar had gezegd. Op een van haar kwetsbare momenten, die Elaine al bijna nooit had toegelaten.

“Ik weet niet of ik nog kan stoppen, Rox. Wat als dit nooit overgaat?”

Ze had het toen afgedaan als een van Elaine’s donkere buien.

Maar nu klonk het als een waarschuwing, die ze te laat had begrepen.

De regen werd dikker. De lucht donkerder. Alsof de nacht zich haastte om haar in te halen.

Een half uur later trilde haar telefoon op de stoel naast haar. Ze greep hem onmiddellijk. Roy.

Ze nam op nog voor het tweede signaal.

“Roy?”

Er viel een stilte, en toen hoorde ze zijn adem. Te zwaar. Te berekend.

“Rox... we zijn bij het huis.”

Ze knee haar ogen samen, haar hand verkrampte om het stuur. “En?”

“De voordeur stond open.”

Een koude golf trok langs haar ruggengraat.

“Er zijn sporen van een gevecht in de woonkamer. Een tafel is omvergeslagen, glas gebroken. In de slaapkamer zijn ook tekenen van een worsteling. Er ligt bloed. Niet veel, maar genoeg om ons zorgen te maken.”

Roxanne voelde haar longen samentrekken, alsof de lucht in haar auto plots veel te dik was geworden.

“En Elaine?”

“Niet hier.”

Het bleef even stil aan beide kanten. Alleen het suizen van de regen en het gedreun van haar motor vulden de wereld.

Toen barstte het uit haar. “Godverdomme!” Ze sloeg met haar vuist tegen het stuur, hard, tot haar knokkels wit werden. “Ik ben er over twintig minuten,” snauwde ze.

“Rox, wacht—”

Maar ze had al opgehangen.

De wagen versnelde nog verder. De snelheidsmeter kroop voorbij de honderddertig. De wielen spatten water op dat als rook achter haar oploste in de storm.

Ze zocht met trillende vingers haar recente contacten en drukte Dereks nummer in.